

Epistola întâi către Corinteni

Capitolul 4

Cuprinsul

Epistola întâi către Corinteni	1
Capitolul 4.....	1
11. Un administrator al lui Dumnezeu	1
12. Nebuni pentru Hristos	3
13. Ceea ce învăța Pavel pretutindeni în toate adunările.....	5

11. Un administrator al lui Dumnezeu

1 Corinteni 4.1-7: Așa să ne socotească cineva: ca slujitori ai lui Hristos și ca administratori ai tainelor lui Dumnezeu. În rest, se cere administratorilor ca fiecare să fie găsit credincios. Dar pentru mine este ceva foarte neînsemnat să fiu judecat de voi sau de judecata omului. Ba încă nici chiar eu nu mă judec. Pentru că nu sunt conștient de nimic rău despre mine însumi; însă nu prin aceasta sunt îndreptățit: ci Cel care mă judecă este Domnul. Așa că nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va și aduce la lumină cele ascunse ale întunericului și va arăta sfaturile inimilor; și atunci fiecare își va avea lauda de la Dumnezeu. Iar acestea, fraților, le-am spus despre mine și Apolo, pentru voi, ca să învățați în noi să nu treceți peste ceea ce este scris, ca să nu vă laudați unul cu altul împotriva celui alt. Pentru că cine te face deosebit? Și ce lucru ai tu, pe care s nu-l fi primit? Iar dacă ai și primit, de ce te lauzi ca și cum n-ai fi primit?

În capitolul anterior, Pavel a pus un accent deosebit pe responsabilitatea credincioșilor din Corint. Aceasta nu înseamnă însă că el ignoră propria sa responsabilitate. Și el primise o misiune, pe care trebuia să o îndeplinească. El era – împreună cu alții – un slujitor al lui Hristos. Asta înseamnă că ei fuseseră puși în slujba Lui. Deci, ei nu ocupaseră această poziție din proprie inițiativă. De asemenea, el era – din nou împreună cu alții – un administrator al tainelor lui Dumnezeu.

Un administrator este cineva care a primit ceva de la altcineva pentru a-l administra. El trebuie să facă ceva cu acel lucru, astfel încât celălalt să aibă un beneficiu. Așadar, ceea ce a primit nu îi aparține. El a primit acel ceva, ca să zicem așa, cu împrumut și, la momentul potrivit, trebuie să dea socoteală proprietarului pentru ceea ce a făcut cu ceea ce i-a fost încredințat. Apostolilor le-a fost încredințat foarte mult, și anume tainele lui Dumnezeu. Înțelegi cu siguranță că de la cineva căruia i se încredințează astfel de lucruri speciale se așteaptă în primul rând credincioșie. Tainele lui Dumnezeu sunt lucruri care erau necunoscute în Vechiul Testament. Ele erau ascunse în Dumnezeu, adică numai Dumnezeu le cunoștea. Dar după ce Domnul Isus a fost pe pământ și a trimis Duhul Sfânt din cer pe pământ, aceste taine sunt acum revelate. Dumnezeu și-a ales instrumentele pentru a face cunoscute aceste lucruri aici, pe pământ.

Pavel a luat foarte în serios misiunea sa. Pentru el, singurul lucru important era ceea ce Dumnezeu gândea despre slujba lui. Nu-i păsa ce gândeau credincioșii din Corint sau orice instituție

Capitolul 4

omenească. El știa că nu era dator să dea socoteală nici lor, nici altui om. El exprimă aceasta atât de puternic, încât nici măcar nu se judeca pe sine însuși. Fiind complet pătruns de gândul că numai Dumnezeu îi cunoștea inima, el nu își forma nicio sentință despre propria slujire. El lăsa întreaga judecată în mâinile lui Dumnezeu. Dacă poți gândi astfel despre propria ta slujire, ești liber de orice influență a oamenilor, fie ei credincioși sau necredincioși.

S-ar putea crede că Pavel se punea deasupra altora cu o astfel de atitudine. Era oare fără cusur? Nu avea nevoie uneori de corectare? Cu siguranță putea greși și cu siguranță avea nevoie uneori de corectare, la fel ca noi toți. El nu vrea să spună că alții nu ar trebui să-i judece slujirea. El voia să spună că nu se lăsa condus de judecata altora în slujirea sa. Singurul care avea dreptul să decidă totul pentru el era Domnul.

Aceasta este foarte important și pentru tine în slujba ta pentru Domnul, pentru că și ție ți s-a încredințat o administrare. În 1 Petru 4 citești că trebuie să slujești altora ca un bun administrator cu darul harului pe care l-ai primit (1 Petru 4.10). Dacă alții judecă aceasta, nu trebuie să ignori acest lucru. Dar nici nu trebuie să te lași influențat de ceea ce se spune. Este important să te adresezi Domnului în această privință. Acest lucru este valabil și pentru propria ta evaluare a slujirii tale. Lasă Domnului să decidă ce părere are El despre aceasta. Asta nu înseamnă că trebuie să credem că nu realizăm nimic și că facem totul greșit. Totuși, dacă suntem conștienți sau devenim conștienți că acționăm greșit, trebuie să schimbăm asta. Dar chiar și atunci când nu suntem conștienți de nimic, asta nu înseamnă că este automat bine. Conștiința noastră nu este standardul perfect după care putem judeca lucrurile pe care le facem. Încă o dată: lasă judecata în seama Domnului! Va veni un timp când tot ce am făcut va ieși la iveală. Atunci nu va conta doar ce am făcut, ci mai ales cum am făcut. Motivele, gândurile inimii care ne-au determinat să facem un anumit serviciu vor fi atunci dezvăluite.

Este aceasta ceva de care trebuie să ne temem? Da, dacă ești preocupat de propria ta glorie și dacă îți pasă ce cred alții (credincioși sau necredincioși) despre slujirea ta. Dar nu, dacă te interesează gloria lui Dumnezeu și vrei să fii credincios în slujirea Lui.

Pavel a privit întreaga sa slujire în contextul venirii Domnului. Abia când Domnul va veni, totul va deveni clar, pentru că numai El poate judeca fără greșală. Înainte de acea vreme, orice judecată a motivelor pentru care cineva slujește lui Dumnezeu este ne la locul ei. „Atunci fiecare își va avea lauda de la Dumnezeu.” Ce contează este lauda pe care o acordă Dumnezeu.

Pavel nu îi învață pe credincioșii din Corint dintr-o poziție de superioritate. Ceea ce a spus, a aplicat la el însuși și la Apolo. Iată din nou ceva foarte important! Când spunem cuiva ceva din Scriptură, nu putem aștepta un efect bun decât dacă realizăm noi înșine acel lucru. Altfel, mustrea nu are niciun sens. Ceea ce spunem trebuie să fie și în Scriptură. Observă că aici scrie: „să nu treceți peste ce scris”. Pavel și Apolo au arătat în viața lor ceea ce le spuneau altora. Dar ei au spus ceea ce „este scris”. Norma pentru viața noastră și pentru cea a fraților noștri trebuie să fie Scriptura. Nu trebuie să-i învățăm pe alții să gândească ca noi, ci alții trebuie să poată învăța de la noi să nu gândească mai mult decât este scris.

Când ne supunem Scripturii, ocupăm cu toții același loc. Nu există niciun motiv să ne punem slujitorii unii împotriva altora sau să ne considerăm mai importanți decât ceilalți. Orice diferență între credincioși – și există diferențe! – este făcută de Dumnezeu Însuși. Dumnezeu a creat diferențele în daruri. Fiecare a primit darul său de la Domnul. Dumnezeu a intenționat aceste diferențe pentru ca noi să ne completăm reciproc. Când folosim aceste diferențe împotriva celorlalți, folosim darurile pentru noi înșine și uităm că le-am primit pentru a ne sluji unii pe alții.

Citește din nou 1 Corinteni 4.1-7. - Ai deja o idee despre ce „administrare” ți-a încredințat Dumnezeu?

12. Nebuni pentru Hristos

1 Corinteni 4.8-13: Sunteți deja sătui; sunteți deja îmbogățiți; ați împărățit fără noi; și chiar aș fi vrut ca voi să împărățiți, ca și noi să împărțim împreună cu voi. Pentru că gândesc că Dumnezeu ne-a pus pe noi, apostolii, să fim cei din urmă, ca rânduți la moarte. Pentru că am ajuns o priveriște pentru lume și pentru îngeri și pentru oameni; noi suntem nebuni pentru Hristos, iar voi cu judecată în Hristos; noi slabi, iar voi puternici; voi onorați, iar noi dezonoarați. Până în ceasul acesta flămânzim și însetăm; și suntem fără îmbrăcăminte și loviți cu pumnii și pribegim fără casă; și trudim, lucrând cu mâinile noastre. Insultați, binecuvântăm; persecutați, răbdăm; vorbiți de rău, ne rugăm: am ajuns ca gunoierii lumii, lepădătura tuturor până acum.

Credincioșii din Corint se făcuseră confortabili. Corintul era la acea vreme un oraș comercial înfloritor. Ei beneficiau și ei de această prosperitate. Erau sătui și bogați. Nu le lipsea nimic. Aveau chiar și influență politică, pentru că Pavel spune că ei domneau.

Pare, desigur, avantajos să-ți poți face auzită vocea în consiliul orașului. Atunci poți să te îngrijești măcar puțin de propriile interese și de propria bunăstare. Pavel spune însă: „Ați împărățit fără noi.” El vrea să spună că era prea devreme pentru a împărăți. Credincioșii vor împărăți când Domnul Isus Se va întoarce pentru a instaura Împărăția de o mie de ani de pace. Pavel aștepta aceasta. El dorea ca acest timp să fi venit deja. Atunci ar fi domnit împreună cu ceilalți apostoli, cu credincioșii din Corint și cu Domnul Isus. Dar acum nu era încă timpul. Domnul Isus este încă un Mântuitor respins. Pentru toți cei care Îi aparțin, aceasta înseamnă că și ei sunt respinși. Domnul Isus a spus: „Dacă M-au persecutat pe Mine, și pe voi vă vor persecuta” (Ioan 15.20). Pavel și ceilalți apostoli erau consecvenți. Ei doreau să domnească curând împreună cu Hristos, de aceea doreau să sufere acum pe pământ împreună cu Hristos (compară cu Romani 8.17). Poate că nu este atât de plăcut, dar aceasta face parte din viața de creștin.

Poți să eviți aceasta, așa cum au făcut credincioșii din Corint. Poți să-ți faci viața plăcută și să nu arăți atât de clar că aparții Domnului Isus. Dar atunci nu mergi pe urmele lui Pavel, care L-a urmat îndeaproape pe Domnul Isus. El și ceilalți apostoli s-au decis pentru Hristos. Pentru viața pe pământ, aceasta înseamnă ocară și respingere. Cei care au primit un loc atât de înalt în Adunare – un apostol era cel mai mare dar – au fost rânduți de Dumnezeu să fie ultimii în lume. Ei nu mai aveau nimic de așteptat de la viața aceasta; erau ca și condamnați la moarte. Au acceptat acest loc pentru că Dumnezeu li l-a dat. Au devenit un spectacol.

Gândește-te la asta. Un spectacol servește la divertismentul spectatorilor. În trecut, mii de oameni umpleau tribunele arenelor romane pentru a vedea cum oameni condamnați la moarte erau învinși într-o luptă inegală. Sub împăratul Nero, creștinii erau aruncați în arenă în fața leilor înfometați, care îi devorau, în timp ce tribunele erau pline de oameni însetat de senzații tari.

Și în Vechiul Testament există un eveniment care arată ce este un spectacol. Este vorba despre istoria lui Samson. Cu siguranță ai auzit deja de acest om puternic ca un urs. El a obținut multe victorii asupra vrăjmașilor de moarte ai poporului Israel, filistenii. Dar când a dezvăluit secretul puterii sale, a pierdut-o și a fost capturat (Judecători 16.15,21). După aceea, a fost obligat să participe la o sărbătoare a filistenilor pentru a-i distra (Judecători 16.25). Acum puteau să-l batjocorească cu adevărat. Totuși, era vina lui Samson că a devenit un spectacol. Acest eveniment

Capitolul 4

ne arată cât de puțin contează cineva care aparține poporului lui Dumnezeu. Am auzit odată de un tânăr creștin din străinătate care a fost chemat în fața clasei la școală. Colegii lui au fost încurajați de profesor să-l batjocorească pentru credința lui. Acest băiat a devenit un spectacol, pe care ceilalți îl priveau cu bucurie. Ai fost vreodată într-o situație pe care ai perceput-o ca pe un spectacol?

Nu este ușor să fii un nebun pentru Hristos. Mai ales când vezi că alți creștini o duc foarte ușor. Pavel compară viața apostolilor cu cea a credincioșilor din Corint. Face aceasta pentru a-i face conștienți că s-au îndepărtat de o viață creștină adevărată. El se numește pe sine nebun pentru Hristos, iar pe ei îi numește înțelepți și puternici, pentru că ei deja împărțeau. Când împărțești ocupi locul unui puternic, un loc deasupra altora. Ei primiseră și onoare din partea oamenilor. Apostolii, în schimb, erau disprețuiți. Ei doreau să fie aproape de Domnul Isus. Cum a fost El în această lume, poți citi în Isaia 53 (Isaia 53.1-12).

Pentru a le prezenta ce înseamnă viața creștină, el povestește ceva despre suferințele pe care le-a îndurat el însuși. Ceea ce le prezintă el lor și nouă nu este tocmai de invidiat. De asemenea, apostolilor nu li s-a întâmplat asta o singură dată, ca o întâmplare. Nu, el scrie că au trăit aceste lucruri „până în ceasul acesta”. Au avut de-a face cu ele toată viața lor.

Fără mâncare, fără băutură, fără haine – asta trebuia să-i facă pe credincioșii din Corint bogați și bine îmbrăcați să se gândească. Ei trăiau atât de bine, iar slujitorii lui Dumnezeu trăiau atât de rău. Cum se putea asta? Nu împărțeau ei din belșugul lor cu cei care aveau mai puțin? Ne putem pune întrebarea: este posibil ca un slujitor al lui Dumnezeu, care are un Tată îngrijitor în cer, să trebuiască să îndure astfel de lucruri? Da! A trăi aproape de Domnul Isus nu înseamnă că poți trăi în lux. Uneori, experimentezi exact opusul. Grijă Tatălui se manifestă tocmai în momentele de mare nevoie. La timpul potrivit, El ne dă exact ceea ce avem nevoie. Astfel de experiențe ne fac să fim cu atât mai recunoscători celui care ne dăruiește.

Chiar și suferințele fizice făceau parte din viața de creștin a apostolilor. Pavel știa ce înseamnă să fii bătut. În a doua sa epistolă către Corinteni, în capitolul 11, el enumeră o întreagă listă cu tot felul de suferințe pe care le-a îndurat (2 Corinteni 11.23-33). El spune că a primit mai multe lovituri decât oricine altcineva. Atunci înseamnă că avea ceva pentru Domnul și Mântuitorul său!

Ei nu aveau un loc de reședință stabil. Erau literalmente pelerini, trecători. Noi putem avea o locuință în adevăratul sens al cuvântului, dar este foarte important să fim conștienți că nu avem o patrie pe pământ.

Ei nu erau prea mândri sau prea spirituali ca să muncească – și nu doar puțin. Munceau atât de mult încât se chinuiau cu adevărat. A-L urma pe Hristos înseamnă și să fim harnici în munca noastră de zi cu zi. În ocupația ta zilnică poți arăta ce înseamnă să fii creștin.

Acum, observă atitudinea apostolilor față de răul și ocara care le-au fost făcute. Nu vezi o asemănare izbitoare cu reacția Domnului Isus față de răul și ocara care I-au fost făcute? Noi reacționăm de obicei altfel. Asta pentru că încă nu am înțeles cu adevărat care este poziția noastră în lume. Este poziția gunoiului și a lepădăturii. Materialul fără valoare, care nu mai este bun de nimic, este mai bine aruncat. Acest fapt contrazice cu siguranță idealurile înalte cu care se ajunge departe în lume. Dar tu cui aparții de fapt?

Citește din nou 1 Corinteni 4.8-13. - Care este diferența dintre un spectacol, precum cel oferit de Samson, și cel al apostolilor? (Vezi și 1 Petru 4.14-16.)

13. Ceea ce învață Pavel pretutindeni în toate adunările

1 Corinteni 4.14-21: Nu vă scriu aceste lucruri ca să vă ruinez, ci vă sfătuiesc ca pe copiii mei preaiubiți. Pentru că, dacă ați avea zece mii de îndrumători în Hristos, totuși nu aveți mulți părinți; pentru că eu v-am născut în Hristos Isus prin Evanghelie. Vă rog deci, fiți imitatori ai mei. Pentru aceasta vi l-am trimis pe Timotei, care este copilul meu preaiubit și credincios în Domnul, care vă va aminti căile mele care sunt în Hristos, după cum dau învățătură pretutindeni, în fiecare adunare. Dar unii s-au îngâmfat, ca și cum n-aș veni la voi. Dar voi veni în curând la voi, dacă Domnul va vrea; și voi cunoaște nu vorba celor care s-au îngâmfat, ci puterea lor. Pentru că Împărăția lui Dumnezeu nu este în cuvânt, ci în putere. Ce vreți? Să vin la voi cu o nuia, sau cu dragoste și cu duh de blândețe?

Când au citit versetele anterioare, credincioșilor din Corint trebuie să le fi înroșit fața de rușine. Li se arătase marea diferență dintre felul lor de a fi creștini și cel al apostolilor. Și totuși, nu ar fi trebuit să existe nicio diferență. Pavel nu intenționa însă să-i facă de rușine. Le scria ca un tată care vede la copiii săi lucruri pe care el nu i-a învățat. Oare nu era el tatăl lor? Nu-i născuse el prin Evanghelie? El îi numește „copiii mei preaiubiți”. Asta înseamnă că ei au auzit și au primit Evanghelia prin el. În acest fel, el a devenit tatăl lor, iar ei copiii lui. Vedem aici o relație de familie. În dragostea lui Pavel pentru credincioșii din Corint vedem dragostea unui tată pentru copiii săi. Poate că și tu ai pe cineva care înseamnă mult pentru tine, pentru că prin slujirea lui ai ajuns la credință, care se îngrijește de tine și are grijă de starea ta spirituală. Este foarte frumos când există părinți în credință care îi ajută pe tinerii credincioși în călătoria lor spirituală.

În Corint erau mulți oameni care nu apreciau slujirea lui Pavel. Pavel vorbește cu o oarecare ironie despre „zece mii de îndrumători”. Se referă la oamenii care se prezentau credincioșilor din Corint ca învățători. Ei credeau că sunt învățători mai buni decât Pavel. Slujirea lor era bine primită de credincioși, pentru că ei le prezentau o viață creștină frumoasă și confortabilă. Oare ceea ce le spunea Pavel era prea mult? Nu, nu era prea mult. El nu le propovăduia o teorie aridă. Ceea ce le spunea, el însuși practica în viața sa. De aceea, atât datorită „paternității” sale, cât și datorită vieții sale, el putea să le ceară: „Fiți imitatori ai mei”.

În capitolul 11, el spune același lucru, dar adaugă: „cum și eu sunt al lui Hristos” (1 Corinteni 11.1). Pavel se aștepta ca ei să-l urmeze numai în măsura în care el însuși Îl urma pe Hristos. În acest sens, și tu poți să urmezi pe cineva care te ajută spiritual. De aceea, exemplul credincioșilor mai în vârstă este atât de important. Dar fii atent mai ales dacă ei înșiși Îl urmează pe Hristos. Când vei citi Biblia, vei putea vedea dacă ei sunt un exemplu bun. Un exemplu bun este atunci când seamănă cu Domnul Isus.

Tot ceea ce scrie Pavel aici este valabil pentru toate adunările. El nu învață ceva diferit în adunarea din Efes și altceva în adunarea din Colose. El a vorbit despre lucruri diferite în locuri diferite, dar ceea ce a învățat în Efes sau Colose nu era în contradicție cu ceea ce a învățat în Corint. El nu a spus una și apoi alta. Era un om de încredere. El nu a învățat o dată ceva și altă dată altceva. Sciziunea din creștinătate provine tocmai din interpretarea mereu diferită a Bibliei. Toate scrisorile lui Pavel, da, întreaga Biblie formează o unitate. Interpretarea Bibliei nu este supusă schimbărilor, altfel ar fi o mare confuzie. Din nou, Pavel a putut să se refere la modelul său. Căile lui erau căi „în Hristos”, adică cuvintele și faptele lui erau așa cum voia Hristos. Modul în care Pavel a procedat era în deplină concordanță cu Hristos. Nu numai învățătura lui era în concordanță cu Hristos, ci și modul în care o făcea cunoscută. El nu folosea cuvinte frumoase sau discursuri inteligente pentru a-i câștiga pe credincioși de partea lui. El era preocupat de Hristos și de gloria Lui în Adunare. Și pentru că există o singură Adunare, el a învățat același lucru pretutindeni.

Capitolul 4

Acum, o paranteză: uneori se aud plângeri că fiecare interpretează Biblia în mod diferit. De cele mai multe ori, aceasta este o scuză pentru a nu se ocupa de Biblie. Și dacă nu citești Biblia, poți continua să trăiești în mod normal, fără a te ghida după Biblie. Nu accepta astfel de argumente! Singura condiție pentru a putea înțelege ce spune Biblia este să fii dispus să faci ceea ce spune Biblia. Uite ce spune Domnul Isus în Ioan 7: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui [a lui Dumnezeu], va cunoaște despre învățătura aceasta, dacă este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine Însumi” (Ioan 7.17). Învăță acest verset pe de rost! El spune că ascultarea de voia lui Dumnezeu este condiția necesară pentru a înțelege Cuvântul lui Dumnezeu. Numai dacă ești dispus să asculți, poți recunoaște dacă o anumită interpretare a unui pasaj din Biblie este a oamenilor sau dacă ea reflectă intenția lui Dumnezeu.

Trebuie să înțelegi bine că Pavel spune aceste lucruri cu privire la adunări. Există *o singură* Adunare, și ea este formată din credincioși adevărați. Dar, după cum ai văzut în primele versete ale capitolului întâi, există o adunare în fiecare loc de pe pământ unde locuiesc credincioși. Ea este formată din toți credincioșii care locuiesc în acel loc. Ceea ce Pavel scrie acum, sub călăuzirea Duhului Sfânt, credincioșilor dintr-un anumit loc, se aplică, prin urmare, și tuturor credincioșilor care locuiesc în alte locuri. El nu menționează că credincioșii sunt separați unii de alții prin tot felul de ziduri pe care ei înșiși le-au ridicat. Pe atunci, aceste ziduri nu existau, dar astăzi există. Cine vrea să asculte aceste cuvinte ale lui Pavel, care sunt cuvintele lui Dumnezeu, trebuie fie să dărâme zidul, fie să plece.

Pentru a arăta că nu era doar părerea lui personală, Pavel l-a trimis pe Timotei la ei. De la el aveau să audă exact același lucru. Unii considerau că Pavel nu îndrăznește să vină și de aceea l-a trimis pe Timotei. Dar nu era așa. Dacă Domnul ar fi vrut, ar fi venit. Și atunci nu ar fi ascultat de ceea ce spuneau cei îngâmfați. Cuvintele lor erau goale, le lipsea puterea lui Dumnezeu, de aceea nu aveau niciun efect. Tu trăiești într-o lume în care se vorbește mult. Dar câte cuvinte au cu adevărat putere și produc ceva? Adesea se promit multe, dar se ține puțin. Nu din asta este alcătuită Împărăția lui Dumnezeu. Împărăția lui Dumnezeu înseamnă o viață în care puterea lui Dumnezeu este vizibilă. Acesta este domeniul, acolo unde tu ești acasă și unde poți arăta că Domnul Isus este Domnul tău. Dacă Îl asculți și faci ceea ce El spune, puterea Lui va deveni vizibilă în viața ta.

Cum ar trebui să vină Pavel la ei? Ei ar trebui să o spună ei înșiși. Ar trebui să vină cu nuiua? Asta s-ar întâmpla dacă nu ar asculta îndemnul lui de a-l urma. Da, uneori trebuie să se vorbească clar. Acest lucru nu este în contradicție cu dragostea. Așa procedează și Dumnezeu cu copiii Săi. În Evrei 12, pedepsirea de către Domnul este numită o dovadă a dragostei Sale (Evrei 12.6). Sau ar trebui să vină la ei în duhul blândeții și al dragostei? El spera că da, pentru că asta ar fi însemnat că și-ar fi recunoscut atitudinea greșită. Scrisoarea lui ar fi avut atunci efectul pe care și-l dorea atât de mult. Ei l-ar fi avut din nou pe Hristos înaintea ochilor, atât în viața lor personală, cât și în viața lor ca adunare. Când ar fi venit, el i-ar fi ajutat cu dragoste și blândețe.

Citește din nou 1 Corinteni 4.14-21. - Cu siguranță cunoști și tu credincioși care sunt un exemplu pentru tine. Întreabă-te de ce îi consideri un exemplu și gândește-te la ceea ce a spus Pavel.